

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Bütün kâinat Allah'ın yedi kudretinde, tasarrufundadır ve her şey O'nun varlığını ispatlamaktadır.

Meselâ milyonlarca, milyarlarca gezegen vardır. Bunlar devamlı dolaşırlar. Güneş, ay ve bunlar gibi milyonlarca yıldızlar ve bu yıldızların kütleleri, bu büyük büyük cisimler devamlı dolaşüyor ve hiçbir zaman da bunlar bir kaza geçirmiyor, hiçbir zaman bir çarpma olmuyor. Bir sefer biri diğerine çarparsa kâinat bozulur. Ama bunlar niçin olmuyor? Çünkü hepsi Cenâb-ı Mevlâ'nın (c.c) yedi kudretinde, O'nun tasarrufundadır.

Bunun gibi her şey yani arz, kâinat her ne varsa Allah'ın kudreti ve tasarrufu ile olur. Allah'ın (c.c) kudreti, iradesi olmadan bir ağacın yaprağı dahi dökülmez.

Cenâb-ı Mevlâ bizatihi beyan ediyor;

“İster kuru ister yaş, bir ağacın yaprağı dökülürse mutlak Allah'ın (c.c) ilminde, bilgisindedir.” (*En'am, 59*)

Aziz kardeşlerim!

Allah'tan (c.c) başka kim olursa olsun kudreti münhasırdır yani kudreti belli bir yere kadardır, onun dışında olmaz.

İnsan zihni çok büyük şeyler hayâl eder. Ancak gücü bunları yapmaya yetmiyor.

Bunun için bütün kuvvet, bütün irade, bütün kudret Allah'ındır. İnsan ne isterse Allah'tan istemeli ne dilerse Allah'tan (c.c) dilemeli ve Allah'tan (c.c) yardım talep etmelidir. Yani bütün yardım ve yardım Allah'tan talep edilir ve yardım eden Allah'tır (c.c).

Evet, burada yeri gelmişken çok önemli bir konudan bahsedelim. Aziz kardeşlerim tevessül inkâr edilemez, tevessül vardır, yani vasıta vardır. Ancak şunu iyi bilmeliyiz ki, daha önce söylediğimiz gibi, bütün kâinatın tasarrufu Cenâb-ı Mevlâ'nın (c.c) yedi kudretinde ve tasarrufundadır. Bütün kâinatın mâliki O'dur.

Meselâ insan der ki:

“Yâ Rabbi, falan sâlih kulunun yüzü suyu hürmetine, yâ Rabbi, Hz. Resûlullah'ın (s.a.v) yüzü suyu hürmetine beni affeyle”

Bu vardır ama affeden yine Cenâb-ı Mevlâ'dır. (c.c).

“Yâ Rabbi, falan sâlih kulun hürmetine, beni zengin eyle, benim dünyamı imar eyle yahut bana bir sâlih evlat nasip eyle” der ama bunu veren yine Allah'tır. Allah (c.c) dilemezse, kim olursa olsun veremez.

Meselâ Hz. Resûlullah (s.a.v), Cenâb-ı Mevlâ'dan (c.c) amcası Ebû Talib'in Müslüman olmasını defalarca istedi, ancak Cenâb-ı Mevlâ (c.c) en son olarak:

“Sen istediğini hidayete erdiremezsin, fakat Allah dilediğini hidayete erdirir.” (Kasas 56) buyurdu. Bu konuda son sözü söyledi.

Yani Peygamber Efendimiz (s.a.v) eğer bütün dünya malı onun olsa idi, yine Ebû Talib'i isterdi. Ancak Allah (c.c) Resûlullah'a (s.a.v) dedi ki:

“Yâ Habibim, hidayet senin elinde değil benim elimdedir”

İşte bunun için aziz kardeşlerim tevessül inkâr edilemez, tevessül vardır yani vasita vardır ve vasita makbuldür. Ama her şey nihayetinde Allah'ın (c.c) kudretindedir.

Onun için, meselâ insan bir zattan bir şey isteyip, “neden olmadı?” demesin. “Allah (c.c) istemedi” desin. Fakat tevessül inkâr edilmiyor. Kur'ân-ı Kerîm'de de tevessül vardır, hadîs-i şeriflerde de tevessül vardır fakat yapan Allah'tır (c.c).

Allah Teâlâ'dan başka tasarruf hakkı kimsede yoktur. Mâlik-ül Mülk Allah'tır. Tasarruf O'nun yedi kudretindedir ve her şeyi yapan Allah'tır.

Meselâ insan bir zattan himmet talep ettiği zaman, o zat da Cenâb-ı Mevlâ'dan diler ve yine veren Allah'tır.

Meselâ; “Yâ Resûlullah! (s.a.v) ” dediğimizde yani “Sen de Allah'tan rica et ki Allah versin” mânâsındadır. Ama Cenâb-ı Mevlâ (c.c) kendi dostları yüzü suyu hürmetine birçok şey verir, bu da inkâr edilemez. Ve bu çok defa meydana gelmiştir.

Bunu birkaç misalle beyan edelim.

Aziz kardeşlerim, yine Resûlullah (s.a.v), Buhari'deki bir hadis-i şeriflerinde buyurmuş. Bir ara üç tane şahıs bir yolda gidiyorlar. Yolda yağmur yağıyor. Yağmur yağınca bunlar da yağmurdan korunmak için bir mağaraya giriyorlar. Mağaraya girdikten sonra bir kaya parçası düşüyor. Tam da gelip mağaranın kapısını kapatıyor.

Bunlar mağaranın içinde mahsur kalıyor. Mağaranın kapısı kapalı, artık çıkmak mümkün değildir. Diyorlar ki “Artık burada kaldık ve burası kapandı. Kimsenin bizden haberi yok, kimsenin gelip mağaranın kapısını açacağı da yok. Bizim de gücümüz bu taşı çıkartmaya yetmez, artık nasıl yapalım, ne edelim. Bunlar düşünüyorlar, taşıyorlar ve diyorlar ki:

- Allah nezdinde bir makbul amelimiz varsa, o makbul amellerin hürmetine biz Allah'tan dileyelim, Allah (c.c) belki bu taşı çıkarır. Her üçümüz nasıl bir amel yapmışsak bu amelimiz hürmetine biz Allah'tan dileyelim. Birisi diyor ki:

- Yâ Rabbi! Sana mâlum, benim annem ve babam vardı. Annem ve babama çok hürmetkâr, çok itaatkâr idim. Ben hayvanlarla meşgul idim ve hayvanları olatmaya götürüyordum. Akşam

vakti eve geldiğim zaman evvelâ hayvanlardan süt sağardım. Sütü anne ve babama içirirdim; ondan sonra aileme verirdim. Ben anne ve babama süt içirmeden ailemden hiç kimseye süt içirmezdim. Yine bir gün sütleri elime aldım. Annem ve babam uyuyordu. Anne babamın kalbi kırılır diye endişe ettiğimden uyandırmadım. Sütü çocuklarım da istiyordu ama anne babam uyandığında süt isterler diye sütü çocuklarıma vermedim ve sabaha kadar anne ve babamın uyanmasını bekledim. Çocuklar da:

- Baba bize süt içir, baba bize süt ver, diyorlardı.

Ama ben yine çocuklarıma vermedim ve süt elimde ta sabaha kadar ayakta bekledim. Baktım ki annem babam uyandılar. Sütü onlara verdim. Onlar içtiler, ondan sonra aldım çocuklarıma içirdim.

“Yâ Rabbi! Yâ İlahel Âlemin! Eğer ben bunu senin hürmetine yapmışsam, sen taşı bize aç”.

Taş bize bir nebze açıldı, ama çıkmak mümkün olacak kadar değil. Demek ki onun duası kabul oldu. Taş biraz açıldı. Demek ki burada bu sâlih amelin hürmetine, Cenâb-ı Mevlâ bunlara yardım etti. İnsan ha sâlih amelle istedi, ha sâlih kişiyle istedi, sâlih kişi de sâlih amel gibidir.

İkincisi diyor ki:

“Yâ Rabbi, benim de bir amcamın kızı var. Amcamın kızına çok âşıktım, onu çok seviyordum fakat bir türlü yakınlaşmak mümkün olmuyordu. Çünkü amcamın kızı beni istemiyordu. Aradan zaman geçti, bir kıtlık ve yokluk oldu. Amcamın kızı aç ve ekmeksiz kaldığı için benden yardım istedi;

- Açım! Bana bir ekmek parası ver, dedi.

Ben de af buyurun ona teklifte bulundum. “Eğer benimle birlikte olmayı kabul edersen; ekmek ve yiyecek veririm” dedim. Kabul etmedi ve gitti. Tabi açlıktır, kimse açlığa dayanamaz. İkinci sefer yine geldi. Yine teklif ettim yine reddetti ve gitti. Üçüncü gelişinde artık kız dayanamadı ve “serbestsin ne yaparsan yap” dedi. Hemen içeriye girdik. Tam beraber olmak üzere ona yaklaştığım zaman baktım kız ağlamaya başladı;

- Niçin ağlıyorsun? dedim. Dedi ki:

- Çünkü şimdiye kadar bu kötülüğü yapmamıştım. Şimdi ise mecbur kaldım. Allah için, Cenâb-ı Mevlâ'nın rızası olmadan şer'î nikâh olmadan bu işi yapmayalım.

Ben de o kötülüğü yapabileceğim hâlde Allah için onu bıraktım ve kalktım. Ona:

-Para senin olsun, ben de sana bir şey yapmayacağım ve Allah için seni âzad ettim, dedim.

Yâ Rabbi! Ben bu kızı çok sevdiğim hâlde onu bıraktım. Yâ Rabbi, eğer ben bu işi senin için yapmışsam bizi buradan kurtar, diye dua ettim.

Baktılar ki, taş biraz daha açıldı. Fakat yine mağaradan çıkacakları kadar değil.

Demek ki aziz kardeşlerim, insanın günaha gücü olduğu zaman Allah'ın korkusundan Allah'ın (c.c) azabının korkusundan o günahı terk ederse bu da büyük bir sevaptır.

Evet, şimdi insanın karşısından bir kadın geçiyor, insan Allah'ın korkusundan kadına bakmıyorsa bu büyük bir sevaptır.

Hatta Peygamber Efendimiz (s.a.v), bir hadîs-i şerîfinde buyurmuş;

“Birisi bir kadını gördüğü zaman Allah'ın korkusundan gözünü kapatır ve Allah'ın korkusundan başını çevirirse, Allah (c.c) o adamın, kalbine iman nuru doldurur.”

Evet, iman nuru dolunca, muhabbet, taat, aşk, ibadet aşkı o adamın kalbine geliyor. Günahı terk etmek az bir şey değildir.

Aziz kardeşlerim, insanın ibadet, aşk ve taatinin olmamasının sebebi günahlardır. Günahları yapa yapa insanda aşk kalmıyor, ibadet kalmıyor, lezzet kalmıyor, taat kalmıyor.

Demek ki, bunu yapmazsak taat ve ibadetin lezzetini, tadını, zevkini çok alacağız. İşte bu adam da Allah (c.c) korkusundan bunu yaptığı için, Allah (c.c) onlara taşı biraz daha açmıştır.

Üçüncüsü diyor ki;

- Yâ Rabbi! Sana mâlumdur. Ben zengin bir adamdım. Ben erkekleri ücretli işçi olarak çalıştırırdım. Bir gün benim bir işçinin işi bitti. Ücretini almadan kaçtı, gitti. Ben de o adamın ücreti ile hayvan aldım. Ve onu çoğaltmaya çalıştım. Aradan uzun bir zaman geçti, baktım bir gün adam geldi. Bana dedi ki:

- Ben bir ara burada çalışıyordum. Ücretimi almamıştım. Allah için benim ücretimi ver. Dedim ki:

- Bak görüyorsun bu kadar sığır bu kadar hayvan hep senindir.

Bana dedi ki;

- Yahu kardeşim, benimle alay etme, ben paramı almaya geldim.

Ben de dedim ki:

- Vallahi alay değil, hepsi senin. Çünkü senin paranla çoğaldı.

Adam sevinçle hepsini alıp götürdü. Hiçbir şey bırakmadı.

- Yâ Rabbi! Eğer senin korkundan dolayı ben bunu yapmışsam, sen taşı aç, buradan çıkalım.

Böyle deyince taş tamamen açıldı ve hepsi dışarı çıktılar, gittiler. (Riyâz'us Sâlihîn 2-Buhari-Müslim)

İşte burada adamlar, amellerinin hürmetine Allah'tan dilemiş, Allah dualarını kabul etmiş ve adamlar kurtulmuşlar. Böylece insan meselâ dese ki:

“Yâ Rabbi! Resûlullah (s.a.v) yüzü suyu hürmetine bana bunu yap” inşaallah bir şey olmaz.
Ve yahut

“Yâ Rabbi! Falan adamın yüzü suyu hürmetine yap” dese yine bir şey olmaz.

Ama insan bilecek ki onu yapan Allah'tır. Onu yapan o zat değildir, onu yapan Resûlullah (s.a.v) değildir.

Demek ki burada önemli bir konu var aziz kardeşlerim. Tevessül inkâr edilemez, yani vesile var, yani vasita vardır.

Hz. Ali'nin annesi Müslüman olmuştur. Adı da Fatıma bint-i Esed'dir. Medine-i Münevvere'de vefat edince, -Kabri de Medine-i Münevvere'de Bâki mezarlığındadır- Hz. Resûlullah (s.a.v) bizatihi, onun mezarlığına gitmiş ve demiş ki:

- Yâ Rabbi! Esed kızı Fatıma da benim annem gibidir. Bana çok bakmış, elbiselerimi yıkamış ve yemek yedirmiştir. Allah'ım benim Resûllüğüm hürmetine ve benden önceki peygamberlerin yüzü suyu hürmetine, yâ Rabbi Fatıma'yı affeyle. (Buhari)

Bu hadisle sabittir ve sahihtir. Peygamber Efendimiz (s.a.v) “Benden önceki peygamberlerin yüzü suyu hürmetine” demişti. Demek ki aziz kardeşlerim tevessül vardır ve tevessül inkâr edilemez.

Yine Tâbiinin büyüklerinden Utbî (r.a) anlatıyor:

- Bir gün Resûlullah'ın (s.a.v) kabrini ziyarette bulunuyordum. Baktım ki arabın biri geldi. Ben okuyorum. O, Resûlullah'a (s.a.v) selâm verdi.

- Essalatu vessalamü Aleyke yâ Habiballah, dedi.

Ve daha sonra şöyle dedi.

- Yâ Resûlullah! Allah (c.c) buyurmuş ki:

“Eğer insanlar günah işlese ve gûnahtan sonra buraya gelse, onlar kendi günahlarının affını dilese, sen de onların günahının affını dilesen Allah onların günahını affeder.” (Nisa, 64)

İşte yâ Resûlullah (s.a.v) ben günahkârım. Ben buraya gelmişim. Günah işlemişim. Günahımın affını yâ Rabbi senden talep ediyorum ve yâ Resûlullah! (s.a.v) Sen de benim günahlarımın affını talep et. Allah'ım beni affeyle, dedi. Ondandır bir şiir okudu:

Ey yerde gömülen hayırlı insan!

Onun mübarek cism-i şerîfinden dolayı etrafı hoş kokan.

Senin içinde bulunduğun kabre feda olayım,

İffet orada, kerem orada, şeref oradadır.

Bunu dedikten sonra gitti. O gidince benim gözüm uykuya daldı. Ben Resûlullah'ı (s.a.v) gördüm. Baktım Resûlullah (s.a.v) geldi. Arabî'ye dedi ki;

- O'na müjdelers olsun. Allah Teâlâ onu bağışlamıştır.

Aziz kardeşlerim! Bu şiir hâlâ Hz. Resûlullah'ın (s.a.v) Ravza-i şerifinde yazılı. Yani bu şiir Osmanlı zamanında oraya yazılmış. Allah (c.c) bizi de onların bereketinden mahrum eylemesin ve bizi İslâm'a hizmetçi eylesin. Onlar İslâm'a çok hizmet etmişler. Onlar ehl-i sünnet ve'l Cemaat idiler. Bunun için böyle güzel şeylerin hepsini yazmışlar ve bu şiir halinde Resûlullah'ın (s.a.v) Ravza-i şerifinde yazılıdır.

Demek ki, tevessül vardır, vesile vardır. Aziz kardeşlerim ve bunun gibi binlerce misâl, hikâye getirebiliriz. Ancak önemli olan şudur ki; Cenâb-ı Mevlâ (c.c) tasarruf hakkını kimseye vermemiştir ve o istemediği zaman hiçbir şey olmaz.

“Allah istemezse, siz isteyemezsiniz” (Enbiya, 30)

Yani her şey Allah'ın (c.c) kudretinde.

Fakat meselâ araba bir vasıta. Tıpkı bunun gibi, Allah (c.c) sâlih dostlarının yüzü suyu hürmetine birçok şeyleri ihsân eder.

Ve aziz kardeşlerim! İnşallah Hz. Resûlullah'ın (s.a.v) şefaatine nâil olacağız. Bu şefaate de bir vesiledir. Kıyamette hakikaten Resûlullah (s.a.v) olmasa, hiçbir peygamber cennete giremez ve bütün peygamberler “Nefsi! Nefsi!” dedikleri zaman, Hz. Resûlullah (s.a.v) “Ümmeti! Ümmeti!” diyecek ve hepimiz için inşaallah şefaate edecektir.

Resûlullah (s.a.v) buyurmuş ki:

“Benim şefaati ümmetinden büyük günah işleyenler içindir” (Tirmizî 2359)

Hepimiz için şefaati olacak inşaallah. İşte bunun için aziz kardeşlerim vesile vardır, vasıta vardır, tevessül vardır.

Cenâb-ı Mevlâ Kur'ân-ı Kerîm'inde:

“Ey iman edenler! Allah'tan korkun ve O'na yaklaşmaya vesile arayın, O'nun yolunda cihad edin ki mutluluğa erebilesiniz” (Maide 35) buyurmuştur.

Tevessül olmakla beraber tasarruf devamlı Allah'ın (c.c) yedi kudretindedir. Mevlâ (c.c) cümlemizi sırat-ı müstakîmden ayırmasın. Efendimiz'in (s.a.v) şefaatine nâil eylesin, âmin...